

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

VII. Qualiter Noricam adhuc in fide nouitiam excoluit & post triennem in ea laborem, Romam ire disposuit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

cularent. Prouideret autem, ne indiscreta pietas præmium amitteret, si offerret inuitis tædium, qui volentibus poterat afferre præsidium: neue sic diligeret impios, vt negligeret pios. Vir autem DEI in sua sententia fixus, nullo nutu declinari potuit, vt aliud vellet, quàm quod cœperat; nisi forte cœlestis obuiaret censuræ contradictio. Quibus acceptis ducis prudentia populiq; frequentia cum exhortationes eius adientium mentibus & pabulum sufficere docilitate, & dulcedine desiderium conspiceret, salutem suam, quam supplicatione non poterant, violenter obtinuerant, & ex verbis Saluatoris, vim passum est regnum cœlorum. Nam *Matt. ii.* egrediendi prouinciam, ne beato viro occasio proueniret obstiterant; & bene præualuit humana præsumptio, quo ex fonte eius salutis ascendit conditio. At Pater sanctus, quem prohibiti callis iniuria conturbauit, æstimare cœpit, quid nam hæc iustę voluntati difficultas obuia portenderet; maximè cum è sinu veritatis strenuis votis placabilis promitteretur effectus, quem ipse quoq; non infirma fide prosequeretur. Hæc agitantem subit exemplum Apostolorum, quos aut responsis, aut difficultatibus superna moderatio nunc & ad quasdam gentes misit, nunc à quibusdam prohibuit. Gratulatus ergo, supernæ dispositioni supposuit animum, & gentis studio præbuit consensum, & in altari obedientiæ DEO consilium salutis oblaturus, mutua se charitate populo deuinxit, cuius deuotioni conflictum ministerij sui etiam vitæ periculò diffiniuit.

VII.

Erant autem memoratæ ciuitatis & patriæ totius accolæ affluentia quidem mundanæ felicitatis illustres, sed nouiter ad fidem adducti, delusæ vetustatis fructus nondum radicitus extirpabant, & consuetudinem

C. 2   tenaci

tenaciter hærentem ignorantia fouit. Ad quod opus omnia ferramenta Christianæ religionis robustus cultor succingitur, & excisis inutilibus paganismi surculis, erigitur sacramentum fidei, quod vniuerso iustitiæ flore distinguit. & quoniam magnam circa perficiendam Deo plebem solertiam habuit, lucidissimo conuersationis exemplo formam viuendi præbuit, & suauissimo loquendi modo edocuit. Vnde non sufficiebat tam ardenti lampadi normam prædicationis cõmuniter exhibere, quin omnium mores notauit, omnium ingenia discussit. Deposita non auctoritate, sed rigiditate, ad intrandam cuiusq; priuati domũ, reuerentiam Episcopalem humiliauit. In Ecclesia, quæ communia fuerũt ordinauit, apud singulos de proprijs admittis disceptauit, & cognoscere suos, & à suis cognosci, sicut pastor bonus maluit, ne taciturnitas vitij permitteret assensum, perurgeret interitũ. Itaq; nemo subditorum eius erat, qui vel de actibus vel à verbis magistri, lineam rectitudinis non traheret. Proinde celebris illi fuit contentio sobrietatis cum sobrio, extenuationis cum humili, liberalitatis cum omnibus. Verum in contumaces magnanimo conatu surrexit & superciliosæ procacitati virgam auctoritatis intendit, spem votis proponens, vt in hac arena certaminis per diuersum agonem, quandoque perueniret ad palmam. His & horum similibus per triennium fines Baioariæ perlustrans, ad laudem cœlestis patriæ non vltima pars accessurus, per spiritum, qui loquitur ad cor Hierusalem ad litus æternæ quietis tempora sua iam iam declinari præsensit, & vt iudici pulsanti expeditius aperiret, per uigili custodia insidiosum tempus expectabat, ne moram faciente sponso, fragilitas obdormiret humana. Et quia nouerat fatigatione corporis excitatiorem animum reddi, & in negotiis honestæ sollicitudinis minus obrepere somnum.

num pigredinis, tum præterea quatenus in via bonæ intentionis cum fraus inimica calcaneo calceatum & cautum offenderet, licentiam à Duce pariter & populo quaesivit, quatenus Romam ad beatorum limina Apostolorum ire permitteretur, cœlestis aulae ianitorem, ut * pulsationem suam intromitteret supplicaturus.

* al. supplicationem.

VIII.

Sub idem tempus inuida pars supremo congressu tanto periculosius conflictura, quanto gloriosius erat vincenda, subdola occasione nacta, tale pugnandi genus inuenit, ubi aut viscera charitatis occludenda, aut infamia sacri ordinis, in Ecclesiæ scandalum, foret impudenda. Nam supra memorati Principis filia, nomine VTA, à cuiusdam Iudicis filio SIGIBALDO compressa, consuetæ turpitudinis maculam vtero ingrauescente, detegendam non solum generositatis dano, verum etiam mensura mortis ponderabat. Quid facerent? quod consilium caperent? tempus urgebat partum, & culpa minabatur interitum. Superant sola in beati Emmerammi & pietate fiducia, & in sanctitate cōsilia. Huc desperatio pallida prouoluitur. pates osculando demulcentur, crimen exponitur, venia rogatur. Postremo de vitæ remedio pia paternitas consulitur, tantoq; extitit querelantium modus flebilior, quanto de admissis pœnarum opinio præsentior. Horum beatus Pater acceptis gemitibus compati cœpit interius, & licet parturiret spiritum doloris, obfirmavit tamen delictis faciem arguentis; læsum quippe ingenuæ regenerationis pudorem referens magis erubescendum & æternam iusti iudicis animaduersionem vehementius esse pertimescendam, maxime cum huius temporis supplicia sicut quantitate, sic etiam ab æternis diuersa sunt, qualitate. Proinde sicut mos est pœnitentibus viam recon-